

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Tpo/2/2022 z 11. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 9. februára 2022 vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky vydané uznesenie ČVS: ORP-545/1-VYS-MA-2021 z 13. decembra 2021 o vznesení obvinenia pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) na skutkovom základe, že:

„[REDAKOVANÉ] v čase okolo 19.00 hod. dňa 12.12.2021 v obci [REDAKOVANÉ] v areáli bývalého družstva pred čerpacou stanicou fyzicky napadol poškodeného [REDAKOVANÉ] a to tak, že obvinený pristúpil k poškodenému a niekoľkokrát ho udrel drevenou palicou do hornej časti hlavy a pokračoval v útoku až do úteku poškodeného z miesta, čím týmto útokom poškodenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] spôsobil podľa lekárskej správy zlomeninu lebky, epidurálny hematón, rany na hlave a otras mozgu.“

2. Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Malacky č. k. 0Tp/414/2021 z 15. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“).

3. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú s odôvodnením, že:

„Z dôkazov, ktoré boli doposiaľ zadovážené v prípravnom konaní a ktoré tvoria spisový materiál vyplýva, že trestné stíhanie obvineného je vedené dôvodne. Dôkazy, ktoré boli doteraz vo veci vykonané predbežne potvrdzujú spôsob spáchania skutku, ďalej to, že sa mal skutku dopustiť obvinený a získané lekárske správy vedú tiež k záveru, že v dôsledku útoku na hlavu poškodeného vznikli u neho zranenia v podobe zlomeniny lebky, epidurálneho hematómu, otrasu mozgu a tieto zranenia si vyžiadali operačný zákrok.

Spôsob spáchania skutku, tak ako je uvedený v skutkovej vete nespochybňuje ani obvinený, ktorý sa k útoku na poškodeného priznal a oľutoval svoje konanie.

S prihliadnutím na aktuálnu fázu trestného stíhania, je dostatočne presvedčivo podporené podozrenie, že ku konaniu, ktoré zakladá znaky vyššie uvedeného zločinu došlo, konanie vykazuje znaky trestného činu a mal sa ho dopustiť práve obvinený. Pokiaľ ide o závažnosť zranení poškodeného, tieto bude nevyhnutné posúdiť v rámci znaleckého skúmania, výsledky ktorého definitívne ovplyvní aj právnu kvalifikáciu konania obvineného. V súvislosti s právnym posúdením konania obvineného sťažnostný súd vyjadruje súhlas s názorom sudcu pre prípravné konanie, ako aj prokurátora, ktorí zhodne uvádzajú, že je nutné zohľadniť spáchanie skutku na chránenej osobe v zmysle § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, nakoľko poškodený v čase skutku nedovršil vek 18 rokov.

Za významné skutočnosti, ktoré u obvineného zakladajú záver o naplnení väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, okresný súd správne dôvodí najmä existenciou viacerých odsúdení za trestné činy spáchané obvineným v minulosti. Počet záznamov v odpise registra trestov umožňuje prijať závery o sklonoch obvineného k páchaniu trestnej činnosti, pričom okrem prevažujúcej trestnej činnosti v podobe marenia výkonu úradného rozhodnutia, bol obvinený odsúdený aj pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. Tak, ako na to poukazuje aj súd prvého stupňa, k odsúdeniu pre vyššie uvedený prečin došlo rozhodnutím Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/31/2016 dňa 23.02.2016, pričom obvinenému bol za tento prečin spáchaný v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štrnásť mesiacov, ktorý vykonal 13.09.2017.

Podstatnou skutočnosťou je aj zistenie, že obvinený sa mal prejednávaneho skutku dopustiť v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nakoľko mu do 26.12.2021 plynula skúšobná doba, ktorá bola stanovená trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo dňa 26.06.2019 sp. zn. 0T/72/2019. Uvedená skutočnosť iba umocňuje už vyslovený predpoklad o výrazných sklonoch obvineného ku kriminogénnym aktivitám.

... Napriek tomu, že obvinený prejavil ľútosť nad svojim správaním a deklaruje, že poškodenému ublížiť nechcel, nie je možné prehliadnuť, že obvinený reagoval absolútne neadekvátne, impulzívne a neuvážene, čo významnou mierou vypovedá o jeho osobnostných črtách. Išlo teda s najväčšou pravdepodobnosťou o prejav jeho prchkej a agresívnej povahy, keďže proti poškodenému bez akéhokoľvek varovania použil nebezpečný predmet a udieral mu ním do oblasti hlavy

s vedomím, že takto môže zasiahnuť životne dôležitý orgán, ktorého poškodenie môže viesť ku smrti, prípadne k vážnemu poškodeniu zdravia.

Z uvedeného možno vyvodiť, že obvinený nemá vybudované dostatočné ovládacie mechanizmy, ktoré by mu pomohli tmiť hnev, ovládať svoje správanie a tým sa vyvarovať nežiaduceho protiprávneho konania. Vzhľadom k tomu, že obvinený sa mal trestnej činnosti aj v minulosti dopustiť opakovane a zároveň spáchať skutok v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, pričom ide o závažnejšiu formu trestnej činnosti násilného charakteru, je plne opodstatnené uznanie väzobného dôvodu v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

V spojení so zisteniami, na ktoré už sťažnostný súd poukázal a ktoré súvisia so spôsobom života obvineného a jeho prístupom k rešpektovaniu všeobecne záväzných právnych noriem, konkrétne fakty o doterajšej trestnej činnosti obvineného vytvárajú dostatočný podklad pre opodstatnené obavy z pokračovania trestnej činnosti.

Navrhované záruky ako formy nahradenia väzby nepovažuje ani sťažnostný súd za dostatočné a to predovšetkým s prihliadnutím na doterajší život obvineného, charakter a závažnosť trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný a tiež s prihliadnutím na neúčinnosť doterajších opatrení voči obvinenému, ktoré preferovali výchovné a preventívne pôsobenie na obvineného.

S prihliadnutím na fakt, že u obvineného nejde v posudzovanom prípade o prvé závažnejšie problémy z dôvodu nerešpektovania zákona, ale trestnej činnosti sa dopustil v posledných rokoch viackrát a tiež z dôvodu, že sa ako neúčinné a nedostatočné javí aj výchovné opatrenie v podobe uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, nie je podľa názoru krajského súdu možné uvažovať ani o prijatí sľubu obvineného. Písomný sľub osoby, ktorá nedisponuje potrebnou mierou zodpovednosti a ktorá opakovane nedokázala ovládať svoje konanie a udržať ho v medziach zákona, nemôže byť dostatočne účinným opatrením nahrádzajúcim väzbu obvineného.

... okresný súd obligatórne skúmal možnosť nahradenia väzby...dohľadom probačného a mediačného úradníka...a zistil, že táto forma záruky je predovšetkým s prihliadnutím na doterajšiu trestnú činnosť obvineného a spôsob jeho života, nedostatočná. Mediačný a probačný úradník...nedokáže dostatočne účinne monitorovať všetky sféry života obvineného, a pri tomto druhu trestnej činnosti, ktorej páchanie je ovplyvnené predovšetkým osobnostnou výbavou obžalovaného a jeho sklonmi k násilným prejavom, je možnosť účinného ovplyvnenia správania obvineného prinajmenšom otázna a neistá.“

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie práva na prezumpciu nevinu z dôvodu, že krajský súd sa len po nahliadnutí do odpisu registra trestov sťažovateľa snažil vytvoriť naratív o násilnej a neovládateľnej povahe sťažovateľa, pričom v odpise trestov je uvedené, že sťažovateľ sa dopustil trestného činu ublíženia na zdraví len raz, a aj to pred 20 rokmi. Podľa sťažovateľa je neakceptovateľné, ak sa druhostupňový súd takýmto spôsobom a bez dôkazov (znaleckého posudku) vyjadruje o vybudovaných ovládacích mechanizmoch sťažovateľa.

5. Sťažovateľ ďalej namieta nadkvalifikovanie skutku, pričom pokladá za nepochopiteľné, prečo krajský súd na jednej strane odobril kvalifikáciu skutku v štádiu pokusu bez existencie

vypracovaného znaleckého posudku a na druhej strane vyjadruje súhlas so zohľadnením prísnejšej právnej kvalifikácie bez uvedenia dôkazov. Sťažovateľ zastáva názor, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, bol účelovo nadkvalifikovaný pre účely ľahšieho odôvodnenia jeho väzobného stíhania.

6. Vo vzťahu k dôvodnosti väzby sťažovateľ uvádza, že krajský súd poukazuje na jeho trestnú minulosť, a to najmä záznamami v odpise registra trestov, ktorými vytvára určitý naratív o agresívnej povahe a nepoučiteľnosti sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia týkajúce sa jeho trestnej minulosti, pričom poukazuje na upustenie potrestania, ako aj na zahladené odsúdenia v jeho predošlých trestných veciach. Z uvedeného možno vyvodiť záver o nepoučiteľnosti sťažovateľa vo vzťahu k vedeniu motorového vozidla. Krajský súd v napadnutom uznesení nekonkretizoval vymedzenú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu.

7. Vo vzťahu k nahradeniu väzby zárukou sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nijakým spôsobom nevyjadril k tomu, či v minulosti bol niektorý z týchto inštitútov pri jeho trestnom stíhaní aplikovaný, a tak aj k prípadnej (ne)efektívnosti využitia týchto inštitútov u obvineného, z ktorej by pri posudzovaní nemožnosti nahradenia väzby vychádzal.

8. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“). Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie, bezodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. Dôvodnosť väzby a nahradenie väzby:

9. Sťažovateľ namieta porušenie týchto referenčných noriem: Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy: „*Osobná sloboda sa zaručuje.*“ Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy: „*Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.*“ Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy: „*Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.*“ Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru: „*Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;*“ Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru: „*Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci*

a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.“ Podľa čl. 8 ods. 1 listiny: „Osobná sloboda je zaručená.“ Podľa čl. 8 ods. 2 listiny: „Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.“ Podľa čl. 8 ods. 5 listiny: „Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na dobu ustanovenú zákonom a na základe rozhodnutia súdu.“ Podľa čl. 9 ods. 1 paktu: „Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť svojvoľne zatknutý alebo zadržaný. Nikto nesmie byť pozbavený slobody, okrem prípadov, keď sa tak na základe zákona a v zhode s konaním, ktoré ustanovuje zákon.“ Podľa čl. 9 ods. 3 paktu: „Každý, kto je zatknutý alebo zadržaný na základe obvinenia z trestného činu, musí sa bez meškania predviesť pred sudcu alebo iného úradníka, ktorý je zákonom splnomocnený vykonávať sudcovskú právomoc, a má právo na trestné konanie v primeranom čase alebo na prepustenie. Nie je všeobecným pravidlom, aby sa osoby čakajúce na trestné konanie držali vo väzbe; prepustenie sa však môže podmieniť zárukami, že sa dostavia na trestné konanie v akomkoľvek inom štádiu súdneho konania a na vynesenie rozsudku.“ Podľa čl. 9 ods. 4 paktu: „Každý, kto je zatknutý alebo je vo väzbe, má právo na konanie pred súdom, aby súd mohol bez meškania rozhodnúť o právoplatnosti jeho zadržania a nariadiť jeho prepustenie, ak väzba nie je zákonná.“

10. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného (III. ÚS 26/01). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil a zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 TP (III. ÚS 417/2011).

11. Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04).

13. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím súdu. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať nosné dôvody *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva

podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07).

14. Podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňajú ustanovenia dohovoru, konkrétne namietaný čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

15. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra v. Francúzsko z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

16. Sťažovateľ namieta, že krajský súd účelovo uviedol rozhodnutia v trestných veciach sťažovateľa bez ohľadu na skutočnosť, že týmito rozhodnutiami bolo upustené od potrestania, resp. bolo odsúdenie sťažovateľa zahladené.

17. Ústavný súd akceptuje sťažovateľom prezentovaný význam označených trestných inštitútov. Upustenie od potrestania síce znamená, že súd neuloží páchatel'ovi žiadny trest, ale nedotýka sa iných následkov spáchania trestného činu, resp. uznania viny za jeho spáchanie, akým je napríklad možnosť uložiť páchatel'ovi ochranné opatrenie či povinnosť nahradiť škodu, a teda konanie spojené s takýmto výsledkom stíhania nezostáva neprehliadnuteľné. Vo vzťahu k zahladeniu odsúdenia ústavný súd poznamenáva, že účelom hmotnoprávneho inštitútu zahladienia odsúdenia je umožniť páchatel'ovi po splnení zákonných podmienok odstrániť nepriaznivé dôsledky jeho odsúdenia pretrvávajúce aj po výkone uloženého trestu, ktoré by mohli sťažovať jeho uplatnenie v spoločensko-sociálnom a pracovnom prostredí. Zahladienie odsúdenia od potrestania nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatel'a prihliadol na skutočnosť, že v minulosti spáchal trestný čin a vyvodil z nej príslušné právne závery týkajúce sa sklonu páchatel'a k trestnej činnosti. Súd len nesmie na zahladienie odsúdenia, resp. upustenie od potrestania prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) TZ. Ústavný súd však pripomína, že krajský súd bral do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ bol v skúšobnej dobe.

18. Sťažovateľ vo vzťahu k nahradeniu väzby zárukou namietal, že krajský súd sa nijakým spôsobom nevyjadril k tomu, či v minulosti bol niektorý z týchto inštitútov pri jeho trestnom stíhaní aplikovaný a tak na rozhodnutie o (ne)efektívnosti využitia týchto inštitútov u obvineného súd nemal adekvátny skutkový základ. Ústavný súd k tejto námietke uvádza, že podmienkou rozhodnutia súdu o nenahradení väzby nie je odskúšanie alebo osvedčenie takéhoto prostriedku vo vzťahu k dotknutej osobe.

19. So sťažovateľom označenými teoretickoprávnymi východiskami k nedostatočnosti odôvodnenia preventívnej väzby len všeobecným charakterom trestnej činnosti je možné len súhlasiť. Preventívna väzba musí byť odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami, pričom samotný druh,

charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť samé osebe dôvodom preventívnej väzby (III. ÚS 33/2021, bod 47, II. ÚS 792/2014).

20. Krajský súd v jednotnosti s okresným súdom, ktorého rozhodnutie sa musí rovnako zohľadňovať, však nerozhodol na základe všeobecných dôvodov. V napadnutom uznesení vo vzťahu k dôvodnosti väzby zhrnul, že existujú formálne a materiálne podmienky väzby. Vo vzťahu k obave z pokračovania v ďalšej trestnej činnosti krajský súd poukázal na trestnú minulosť sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že sťažovateľ sa mal predmetného skutku dopustiť počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd vzhľadom na trestnú minulosť sťažovateľa usúdil, že sťažovateľ má sklony k páchaniu trestnej činnosti. Tieto závery krajského súdu o odôvodnenosti väzobného trestného stíhania sú ústavne udržateľné.

21. Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv (R 44/2018).

22. Krajský súd vo vzťahu k inštitútu nahradenia väzby zárukou v napadnutom uznesení uviedol, že navrhované záruky ako formy nahradenia väzby vzhľadom na doterajší život sťažovateľa, charakter a závažnosť trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ stíhaný, neboli účinné. Ústavný súd tento názor krajského súdu považuje za rovnako ústavne udržateľný.

23. Sťažovateľ namietal v rámci napadnutého uznesenia krajského súdu nadkvalifikovanie skutku. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd nerozporoval vyjadrenie prokurátora o možnej úprave právnej kvalifikácie skutku obsiahnutej v návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že jeho ústavný prieskum napadnutého uznesenia sa koncentroval na odôvodnenie väzby sťažovateľa, ktoré je vzhľadom na už uvedené konštatovania ústavne udržateľné. Vzhľadom na uvedené tvrdenia sťažovateľa o nadkvalifikovaní skutku ústavný súd konštatuje, že aj v prípade opodstatnenosti tohto tvrdenia by sa dôvodnosť väzby sťažovateľa z ústavnoprávneho hľadiska neoslabil. Ústavný súd je preto vzhľadom na dostačujúce dôvody väzby v tejto časti zdržanlivý a poznamenáva, že otázka úpravy právnej kvalifikácie skutku, prípadne iných skutočností, ktorých relevantnosť je potrebná na rozhodovanie vo veci samej (psychický stav sťažovateľa, znalecký posudok vo vzťahu k spôsobeným zraneniam a podobne), bude zaiste predmetom ďalšieho posudzovania príslušného prokurátora a súdu rozhodujúceho o vine alebo nevine sťažovateľa v prípade, ak by bola podaná obžaloba. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

24. Ústavný súd z uvedených dôvodov v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K čl. 5 ods. 4 dohovoru:

25. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru: *„Každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.“*

26. Ústavný súd konštatuje, že v kontexte väzby v trestnom konaní ESLP vo veci Knebl proti Českej republike uviedol, že čl. 5 ods. 4 dohovoru sa použije na konania, ktoré vedú súdy na základe podaných opravných prostriedkov vo veci zákonnosti väzby, t. j. na konania o žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o sťažnostiach proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty väzby.

27. Z uvedeného vyplýva, že čl. 5 ods. 4 dohovoru je možné aplikovať v prípadoch, keď sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, prípadne podal sťažnosť proti uzneseniu o predĺžení lehoty trvania väzby. V prípade sťažovateľa ide o prvotné rozhodovanie o väzbe, t. j. o jeho vzatí do väzby a podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby, nie však o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

28. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu